

Fárad a Tisza?

2024 december 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Péter visszatért a kályhához, a maga esetében Bicskére.

Ordibált egy sort, nem hagyta szóhoz jutni Csizi Pétert, amikor az államtitkár véletlenül végig tudott mondani egy mondatot, akkor Magyar újra letorkolta és foghegyr?l, flegmán kérdezte fel az el?tte álló hivatalnokot. Ez az a prosztóság, amelyet a másod-

harmadgenerációs dzsentrisedett alsóközépposztály szerint a fels?középosztályiság non plus ultrája. Magyar Péter egy transzgenerációs trauma tünetegyüttese, amelyre felkapaszkodott a permanens megsz?nés szélén álló középosztály serclije.

Sokszor megfejtettük már, hogy mi Magyar Péter vélt, vagy valós népszer?ségének oka. Azt is felfejtettük, hogy milyen ember ? valójában. Azonban a Magyar Platónnak kétségtelen, hogy még így is vannak hívei, arról pedig kevesebb szó esett, hogy miért.

Szembe kell néznünk ugyanis azzal, hogy Magyarország egy szociális ketyeg? bomba. Egy olajban pácolt puskaporos hordó. Egy olyan polgári társadalom, amely a polgári hagyományokat legalább 700 éven keresztül, az Aranybulla ellenállási záradékának kihirdetésével kezd?d?en egyengette a maga útján. Nem véletlen, hogy a 19. század nagy polgári mozgalmainak végül csak itt, Magyarországon lett igazán táptalaja, amelyet mi 1848-49-es szabadságharcként ismerünk, és amely olyan mély gyökeret eresztett, hogy a polgári középosztály a forradalmat követ? megtorlási id?szakot is túlélve még közel egy évszázadig meghatározó eleme maradt a magyar társadalomnak. Ezt gyengítette meg a „Tanácsköztársaság”, majd ölte meg végleg a kommunizmus 1948 után.

És talán távolinak t?nhet a fenti eszmefuttatás Magyar Péterhez, de mindezt értenünk kell ahhoz, hogy tudjuk: a magyar társadalom olyan transzgenerációs traumát hordoz magában, amelye– nézzünk szembe vele– 34 évvel a rendszerváltás után sem sikerült orvosolni. Mára a középosztály nem Magyarországon, de az egész euroatlanti világban gyakorlatilag halott, és még a legjobb helyeken is csak Magyar Péter képvisel?inek állapotával vetekedik teljesít?képessége.

Magyarországon a privatizáció idején meg lett volna a lehet?ség a polgári társadalom felépítésére, ez azonban az ismert okok, és közismert ex-kommunista tolvajok közbenjárásának “köszönhet?en” elmaradt. Innen pedig igencsak nehéz nyerni– mint mikor egy férfit beraknak a n?i bokszolók közé az olimpián. Miután az átmentett vagyonból újraéled? kommunisták kiütötték a maradék polgárságot, már nagyon nehéz középosztályt építeni: ha a 90-es évek káoszát nem számítjuk, és csak a kétezres éveket figyeljük, akkor is azt látjuk, hogy a Gyurcsány-kormányok idején Magyarország volt az egyetlen, ahol a GDP minden mutatója csökkent. Az egyetlen, ahol csökkentek a reálbérek, de legalább n?tt a szegénység és a munkanélküliség. Mindezt egy a polgári múltjára büszke országban. Aztán 2010-t?l sok sikert a polgári kormányzáshoz.

És itt tegyünk egy zárójelet. Természetesen a polgárság els?sorban egy eszme, de egy olyan eszme, amelynek uralma a polgári középosztály uralmán kell, hogy alapuljon. Azonban nehéz nem, vagy alig létez? dolgoknak uralkodniuk. Ilyenre csak a Párbeszéd nevezet? formáció volt képes Budapesten.

Ennek a csalódási hullámnak, a folyamatos lemorzsolódásnak köszönhet?en Magyarországon van egy jelent?sen széles társadalmi réteg, akikbe generációkon átível?en beleivódott, hogy a politika elvesz t?lük, s?t kifejezetten üldözi ?ket. Száz évnyi konkrét kirablás és átverés után pedig az sem különösebben meglep?, ha a status quo meg?rzése mögött is rémeket lát az ember. A lecsúszás apáról fiúra szálló fokozatossága teremti azt a feszültséget a társadalomban, amelynek gyújtópontjában ott áll Magyar Péter slim-fit ingben, bel?tt hajjal és Ralph Lauren nadrágban.

Merthogy annyira elfogyott a klasszikus polgári réteg Magyarországon, hogy mára már az amerikai filmek által sugallt, fels?-középosztálybeli arrogáns tuskó kliséjét tartjuk a sikeres polgár archetípusának. A középosztály bajnoka, aki végigvitte a vállalati létrát, aki még a válásából is jól jött ki, hiszen nála maradt a pénz, pedig nem is ? szerezte. Aki ott áll, pajzsként el?retolva gyermekeit és a család szentségér?l papol, diktafonnal a kezében. És az nem azért van ott, hogy meghallgassa kés?bb, milyen okos dolgokat mondott.

Az évtizedek kárvallottjai tehát benne látják a messiást. Aki bárkivel foghegyr?l beszélhet, mert ? már megteheti, mert valaki. Aki mindenkinél mindent jobban tud, és az egyetemes igazság hordozója. Ki ne ebben a komplexusos túlkompenzálásban látná meg a kiutat az évszázadnyi lecsúszásról? Ki ne érezné sajátjának egy magatehetetlen, férfiasságában csalódott kisember verg?dését, mikor ? maga is épp olyan tehetetlennek érzi olyan történelmi folyamatok vélt, vagy valós kárvallottjaként?

Merthogy azt meg kell hagynunk, küzd a középosztály a megsz?nés ellen (és nem csak a lecsúszás ellen), mint malac a jégen, de az esélyek nem jók. A hollandok kétharmada valaki más lakásában él, az amerikaiak jó részének pedig már erre sem futja. És legyünk ?szinték: Magyarországon is kevés olyan család van, amelyik státuszzuhanás nélkül tudja útjára bocsátani gyermekeit a feln?tt létbe. Hogy ezt le lehet-e küzdeni nálunk? Igen. Hogy egy szélesebb polgársággal, ahol ez a veszély nem áll fenn a fiatalok számára könnyebb lenne-e egy stabil, hazai lábakon álló nemzetgazdaságot építeni? Az is biztos.

És éppen itt jutunk el, igencsak hosszas felvezetés után a címben foglalt kérdéshez, hogy fárad-e a Tisza? A válasz pedig erre is igen. Magyar Péter ugyanis arra a kérdésre nem tud választ adni, amely ?t életre hívta. Magyar

kérdezni tud és kiabálni, ha úgy tetszik, egy magasan iskolázott Jakab Péter. De ett?l még nem válik programmá a véletlenszer?en bedobott 1 milliós minimálbér, a kkv-szektor nyugati sztenderdekhez való felzárkóztatása, vagy a háború kérdésének feloldása.

Magyar Péter tehát csupán az olcsó trash-reality kiadása annak, amit a dzsentrisedett középosztály gondol arról, hogy milyen akar lenni. Magyar Pétert követni olyan, mint a Mónika Show-ból párkapcsolati tanácsokat venni: lehet, de a végén csak rosszabb lesz t?le.

Magyar Péter pedig ezt tudja is, ezért kellenek a nyilvánvalóan kamutól b?zl? közvélemény-kutatások, amelyek szerint már pótszékeket kell vinni az Országházba, annyi mandátumot nyerne a Tisza. Egyben kell tartani a tábort, sugározni kell a reményt, ha már a tények nem az ? oldalán állnak. És ezért próbál most visszatérni oda, ahonnan elindult: a gyermekvédelmi témakört?l. És ezt mindannyiunk legnagyobb szerencséjére teszi: megnyugtató módon nem engednek be üvöltöz? férfiakat a gyermekvédelmi intézetekbe, saját gyermekei pedig addig is biztonságban vannak t?le, amíg apjuk jobb sorsra érdemes államtitkárokkal és intézményvezet?kkel üvöltözik a novemberi fagyban.

Szalai Szilárd

www.pestisracok.hu

Ajánló